

jakub Hoza
do pekla
a zpět

jakub Hoza
do pekła
a zpet

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jakákoli podobnost s událostmi a osobami žijícími či zesnulými je v této knize čistě náhodná, však to znáte. A nic nemá společného s ničím. Ani s ilumináty, chemtrails apod. Akorát bacha na jednorozce (zvláště ty růžový), to jsou echt zákeřný mrchy.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2021
Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2021
Cover Art © Lukáš Tuma, 2021
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-294-3 (pdf)

*Věnováno všem stoupcům posvátného plamene
bez ohledu na věk.*

Rok 2028, Roztoky u Prahy

„Ty ses snad posrala.“

Nevěřící výkřik se rozlehl zatemněným pokojem.

U pracovní stanice, pod kterou tichounce hučel výkonný počítač s podsvětleným vodním chlazením, seděl průměrně vysoký muž. Mohlo mu být kolem třiceti let. Byl o něco silnější, než by sám chtěl být. Na zavalitém těle měl oblečené tričko s nápisem *Bazinga!*. Dlouhé vlnité vlasy měl z obličeje stažené čelenkou, řídký plnovous mu zakrýval akné, kterého se nemohl zbavit od puberty. Aspoň že dalšího neštěstí zvaného brýle byl ušetřen.

Před sebou měl obrovský, do oblouku protažený širokouhlý monitor. Nyní ovšem vyvaloval oči na ženu sedící vedle něj.

Byla drobná, spíše dívčí než ženská, blondatá a s jemnou skřítkčí tváří. Vypadala na osmnáct, ale on dobře věděl, že je jí dvacet osm. Oblečená byla v kostýmku, jaké nosí političky nebo televizní hlasatelky. Měla brýle a v modrých očích za nimi tvrdý, odhodlaný pohled.

„Nabořit se na servery, zjistit víc o dozorcích a sehnat na ně kontakt?! Ty ses snad zbláznila, vždyť nás zabijou!“

Těžko říct, jak se mu to podařilo, ale nějak na ni dokázal řvát potichu.

„Kdo?“

„No vláda přece! Proč myslíš, že je kolem toho takové ticho po pěšině? Letecká havárie, a ve zprávách vůbec nic?“

„Nesýčkuj.“

„Říkám ti, řítíme se do průseru. Co se z tebe stala reportérka, musela jsi přijít o pud sebezáchovy.“

Odmlčel se, zavřel oči a hodnou chvíli zhluboka dýchal.

„Hele, Kadečková, jak ses o tom vlastně dozvěděla?“

„Dostala jsem echo od jednoho známého z kontroly letového provozu. Chodila jsem s ním na gymplu.“

„OK, můžeš to s ním ještě ověřit, než do toho začneme štourat?“
Skousla si ret. Tohle neuslyší rád.

„Nemůžu. Zkoušela jsem to, ale nedaří se mi ho sehnat.“

Okamžik na ni jen zíral.

„Do prdele...“

„Hele, třeba má jen vybitej mobil, nebo ho někam narychlo poslali, znáš to.“

„Kurev sedm! Já nechci, aby mě uklidili tak jako jeho!“

„Přestaň panikařit!“ vyštěkla, až nadskočil.

„Co to tvoje neustálé chvástání?! Jsem ten nejlepší hacker?! Fízlové mi říkají Duch, protože po mně nenajdou nejmenší stopu.“

Vyhnul se jí pohledem. Mohl by jí vyprávět, že před necelým rokem zmizela hackerka známá pod přezdívkou Mantis. A před šesti měsíci ztratil kontakt s BluePillem. Oba byli lepší než on. I proto byl tak nervózní. Jí by to ale nikdy nepřiznal.

„Tak dobře,“ vydechl nakonec. „Zkusím to, ale jakmile budu mít sebemenší pochybnost, končím.“

Rok 2028, tou samou dobou, přibližně o 300 km dál a o hezkých pár set metrů výš

Tak na tohle jsem už moc starej, pomyslel jsem si kysele. Rudý majáček nad našimi hlavami začal blikat. Podlaha se mi klepala pod nohama jako šílený myšohryz.

Nákladní prostor dopravního letadla měl omlácené stěny s otrhanou izolací, pod kterou se táhla kabeláž. Taky se klepaly. Co jiného mohl člověk čekat od prastaré vězeňské casy... Tedy vyřazeného armádního letadla, do kterého už odmítali vlézt i vojáci. Bachaři zjevně ne.

Ze dveří, které bachaři otevřeli, svištěl ledový vzduch. Vlastně to byla po zápachu strachu mých kolegů muklů příjemná změna. Celkem dvanáct nadbytečných, které se chystali vyhodit z letadla.

Vyhodit i s padákem, samozřejmě, protože až tak drsná zase naše slepá spravedlnost nebyla. Však už jsme do letadla nastupovali s pěkně utaženými popruhy batohů pro nesebevražedné skokany. Pravda, padáky za moc nestály. Říkalo se jim kalouskáče. Kdyby se někomu z nás neotevřel, nikdo by si kvůli tomu žíly netrhal. Možná by to někteří z nás skokanů i uvítali.

Mezi mukly jsem vlastně nijak zvlášť nevyčníval. Jsem o něco málo vyšší než střední výšky, ramena o něco málo širší než střední šířky. Štíhlý, ale spíš atlet než lamželezo. Vlasy tak tmavého odstínu blond, že si je občas pletou s hnědými. Aspoň že ten můj ksicht ženy považují za pohledný.

My šťastní jsme měli na sobě obligátní oranžové uniformy (asi aby nás nepřehlédli uvítací výbor na místě určení) a plastovými páskami svázané ruce v zápěstí.

Strážní nám zrovinka přicvakli karabiny na popruzích otevírajících padáky. Školením seskoků se nikdo u muklů na odpis neobtěžoval. Tentokrát aspoň nebyl nikdo z nich tak pitomý, aby vyskočil ještě předtím, než mu karabinu připnuli. I o takových případech jsem už slyšel.

Strážní sice měli jen obušky, žádné střelné zbraně, ale také měli na hlavách plynové masky. Kdybychom my nedobrovolní paragáni dělali potíže, ze zajištěné pilotní kabiny by nám sem okamžitě foukli nervák. Pak bychom vyskočili dobrovolně. I bez padáku. A s dveřma, když by byly zavřené.

Co se mých kolegů týkalo, přerostlý gentleman s vyholenou šišatou hlavou, ne nepodobnou bramboře, který na mě co chvíli vrhal poněkud ustrašené pohledy, byl můj spoluvězeň z uplynulého dne. Když jsem dorazil do cely, tak mi hned poskytl tradiční tutorial. Standardní kecy jako: „Odeť mi budeš dělat čubu... tenhle hajzl patří mně... a bla, bla, bla, bla.“

Hlavu jsem mu – v rámci preventivního zchlazení – do toho JEHO hajzlu nacpal a nechal ho tak čtyři minuty vydýchat. Improvizovaný hygienický zákrok z něj opláchl asertivitu i chuť si povídat, což mi vyhovovalo.

Přezdíval jsem mu Pyčus. S tvrdým y, protože si hrál na tvrďáka.

Dredatému rastamanovi, který vypadal tak trochu jako palma, jsem pro změnu říkal Levák Bob.

Dalším jsem se přezdívky dávat neobtěžoval. Prostě na střídačku blbci a debilové. To, že mé označení je akurátní, bylo zřejmé už z toho, že se nechali chytit.

No, asi si teď říkáte, že na to, že mám na sobě ten samý oranžový mundúr, si tady dost honím triko. Jenže já jsem byl vězeň jen naoko. Vlastně jsem byl něco jako – brrrr – tajný agent.

Jak jsem tam tak stál v oranžové uniformě a nad hlavou mi zhasínalo a zase se rozsvěcelo červené světlo, měl jsem takový pocit, že tohle bude ten největší průser, do jakého jsem se kdy měl tu pochybnou čest namočit.

V interkomu zaprskalo.

„Čas vyklopit mukly expresním výtahem do pekla.“

Levák Bob se začal strachy třást přesně v protifázi ke zbytku letadla, takže se jevil jako jediný stabilní bod na palubě.

Šel jako první.

Bachaři měli ve vystrkávání vězňů praxi, tudíž to běželo jako na drátkách. Bob nestačil ani kváknout, a už svištěl. Další se trochu zpěchoval, a tak mu pomohli kopancem.

Pyčus se nebránil, byl strachem ztuhlý jako žehlicí prkno. Já šel hned po něm.

Ven do slunce západu jsem vyskočil s tradičním výkřikem: „Geronimo!“

Jako vždycky jsem měl nutkání ohlédnout se, jestli se neobjeví ve výlezu a nezařve: „Tady jsem!“ Ale odolal jsem. Koneckonců, dole pode mnou bylo Apačů v rezervaci hafo. On totiž Apač znamenal v jazyce okolních kmenů nepřítel, takže to přirovnání sedělo dokonale.

Látka pleskala, vítr mě ostrými jehličkami bodal do tváře a hrozil, že mi utrhne uši. Nebo ze mě doživotně udělá ušatý torpédo. Zkrátka rutina.

Skákání z letadla pro mě nebyla žádná novinka, ale na druhou stranu to bývalo zpravidla s dosti kvalitnějším vybavením. Jo, a taky jsem samozřejmě mohl seskok řídit, což se spoutanýma rukama moc nejde. Na tom se dalo zapracovat, ale ne hned.

Co nejrychleji jsem se v pádu srovnal. Žádný zázrak, ale trochu se mi zadařilo. Hlavně šlo o to neroztočit se a nezamotat se do padákového řemene. Taková kravinka, a člověka to může pořezat, uškrtit nebo mu rovnou urvat hlavu.

Ucítil jsem škuibnutí řemene. Padák se rozbálil a vystřelil mě k nebesům. Tedy, ve skutečnosti jen zbrzdil pád. Pocit stoupání byl smysly klamající iluzí. Což by ovšem měl někdo vysvětlit mým vnitřnostem. V důsledku přetížení se pokoušely zůstat v pohybu a opustit mou tělesnou schránku spodem.

Přítáhl jsem nohy k hrudi. Pomalu, abych se nerozhoupal. Ruce jsem natáhl k malé kapsičce na věžeňském mundúru v oblasti kotníku. Prsty pravé ruky jsem sevřel plátěnou záklopku a odtrhl suchý zip. Hmátl jsem dovnitř a našel plastový obdélník. Sevřel jsem ho prsty. A dal jsem si záležet na tom, aby to bylo pevně, přestože se mi přitom záda bolestivě napínala.

Pokud by mi snad vyklouzl, byl bych v háji. Tedy, asi ne úplně, ale každopádně by to pár věcí zkomplikovalo.

Přítáhl jsem ruce zpátky k tělu a s úlevou povolil nohy.

Ta plastová kartička o rozměrech čtyři na deset centimetrů měla na kraji jedné z delších stran výřez. Uvnitř výřezu byla tenká, ale ostrá čepel. Něco jako ty specializované nože na pásy aut

pro případ nehody. Bachaři to považovali za dost bezpečné. I kdyby se k tomu někdo z mučků dostal už v letadle, podřezat jste tím nikoho nemohli. Leda tak zkusit mu ukrouhat prst, ale to by bylo na dlouho a přes kost se stejně dostat nedalo.

Teorie byla, že se tímto bazmekem zbaví vězni dole na zemi pout. Na rovinu, poslat TAM někoho s pouty na rukou... takévé svině nebyli ani ti, co měli tohle zařízení na starosti.

Teď trochu šikovnosti... natočit nástroj tak, aby výřez zapadl na plastovou pásku na zápěstích. A pizlat. Malými pohyby. Na větší jsem neměl místo.

Lup – a měl jsem volné ruce. Ta vymyšlenost fungovala lépe, než jsem čekal.

Pustil jsem už nepotřebný kousek plastu a oceli, spěšně se chytil padákových lan a začal seskok řídit. Bylo to akorát včas. Seskoková výška byla zatraceně malá.

Řízení nic moc, ale nakonec se mi povedlo doskočit na malou paseku. Dost nerad bych uvízl na stromě a byl tak vydán na milost a nemilost místním. Informací jsem neměl mnoho, na to byl New York příliš světem sám pro sebe, ale pochyboval jsem, že by osazenstvo proslulo právě milosrdenstvím.

Měkce jsem při doskoku zapružil a spěšně jsem začal stahovat a rolovat padák. Při seskoku ani při letmém obhlédnutí okolí jsem sice nikoho neviděl, ale s nápadností to bylo lepší nepřehánět. Navíc jsem měl na sobě pořád tu podělanou oranžovou kombinézu, která přímo svítila do prodlužujících se stínů.

S balíkem padákové látky v náručí jsem se tedy stáhl pod stromy a padák jsem nacpal pod kmen jednoho z padlých velikánů.

Chvilku jsem s tím váhal. Hádal jsem, že padákové hedvábí by se dalo jako jeden z mála dostupných zdrojů látky výhodně střelit. Jenže kdo by se s tím tahal? Kromě toho jsem s nutností barterového obchodu počítal a vzal jsem s sebou platidlo, které by mělo na místní platit ještě víc.

Tak, šup s oranžovou dolů. Pod ní jsem měl notně ošoupanou outdoorovou bundu s mnoha kapsami a podobně odřené staré vojenské kalhoty se středoevropským maskovacím vzorem.

Než si mě vytáhli na tuhle fajnovou prácičku, strávil jsem celý podělaný měsíc v podělaný kolumbijský džungli, kde jsem hledal podělaný drogový laborky, a především naháněl jejich podělaný provozovatele. Jo, některý z nich byli vážně podělaný, když jsem je dopadl a oni pochopili, jak to bude dál. Živil jsem se tam, čím se dalo. Kdo nezkusil velké masité červy zpod kůry, jako by nebyl.

Tak, touhle dobou už vám asi došlo, co jsem vlastně zač. Eufemisticky řečeno armádní specialista na černé operace. Řečeno natvrdo, státní zabiják. Moje kódové označení je Strašák, a je více než zasloužené.

Krátce jsem ohmatal vybavení. Dýka se začerněnou čepelí v pouzdru na opasku pěkně v dosahu pravačky. Na druhé straně karambit pro levačku. Plochá pouzdra z nepromokavé látky vyvázaná ke stehnům a obdobné, ale větší pouzdro na zádech. Pod věžeňskou kombinézou nebylo nic z toho vidět. Akorát jsem se díky tomu mohl zbláznit, když jsem tahal kreditku k poutům z konce nohavice.

Jako kontrola to prozatím bude muset stačit. Měl bych se urychleně přesunout jinam. Co jsem pochopil, na přijímání no-

váček tu měli vlastní zaběhané rituály. A proti nim byl přijímač do spolku Kapa Zetor Satan skutečně jen nevinnou dětskou zábavou.

Pod kmenem už nezbylo moc místa, ale po několika šťavnatých nadávkách jsem k padáku nacpal i oranžovou kombinézu, takže nebyla skoro vidět. Nedostatky maskování jsem odstranil nahrnutím tlejícího listí na strategická místa.

Spokojeně jsem pohlédl na své dílo. Jako bych tu nikdy nebyl. Nejvyšší čas pohnout se dál.

Pod stromy jsem se zhluboka nadechl. Tlející listí, vlhkost... a především děsná spousta kyslíku z fotosyntézy.

Hmm, zachytil jsem lehký závan vůně hub. Podvědomě jsem začal mírně slintat. Tenhle výlet bude mít možná i světlé stránky. Já prostě miluju lesy. Ty naše. Někdy přemyslím o tom, že bych do lesů odešel.

Jenže tenhle vlak ujel kdysi dávno. Přesně v okamžiku, kdy jsem ve dvaceti kývl na pracovní nabídku. Ne, že bych měl zrovna na vybranou. Ta druhá část nabídky, které se obvykle říká „nebo“ (lidi si to nepřekvapivě často pletou s výhružkou), příliš lákavě nezněla.

Teď jsem byl rád za to, že po kůrovcové kalamitě se i sem, do Orlických hor, vrátily smíšené lesy. Říkejte si, co chcete, ale zálesničit ve smrkové monokultuře nemá vejšku. I zkušený traper si pak může připadat jako pěkný trapák.

Co mě čekalo, byla výživa z místních zdrojů. Jediné jídlo, které jsem měl u sebe, sestávalo z několika hypervýživných tyčinek konzistence dřevotřísky a chuti, ehm, řekněme směsi lisovaného

okenního kytu a velbloudího trusu (vážně, na Středním východě jsem byl každou chvíli).

Mrkl jsem na maličký (extra odolný) zelený armádní palmtop. Srovnal jsem si na mapě svou polohu podle GPS a lehkým klusem se vydal na jihovýchod. Tam byl udávaný cíl.

Tedy spíš vodítko k cíli.

Spojení s velením jsem se ani nepokoušel navazovat. Jednak jsem jim neměl co říct a potom jsem nepochyboval o tom, že bedlivě sledují každý můj krok. Pokud by se jim snad něco nelíbilo, nebudou váhat mě zbuzerovat.

Sotva po třech minutách jsem se zastavil a našpicoval uši.

Tak se mi to nezdálo. Přes šustění listů a občasné křupnutí větvičky jsem skutečně zaslechl něčí hlas. A nedalo se říct, že by překypoval spokojeností.

Poté co jsem vylezl na nepřilíš vysoký kopec, byl jsem nucen obrátit zrak k obloze.

Ulevilo se mi. Ten neskutečný sprosták nebyl z nebes shlížející demiurg, ale Levák Bob, jehož padák uvízl v koruně stromu. Visel tam na provazech a cukal se jako loutka v ruce nezkušeného vodiče. Měl mě mimo zorný úhel, takže si mě nevšiml. Ve vlastním zájmu by měl ztlumit volume. Jestli na sebe chtěl přitáhnout pozornost komise pro přijímání nových členů tohoto nezápravného zařízení, byl na nejlepší cestě. Nakonec, jeho věc.

Já o to nestál, takže jsem se otočil k odchodu. Mohl jsem ho odříznout, ale nejsem žádná Matka Tereza.

Sotva pět minut poté, zrovna když jsem slézal svah dalšího kopce, jsem málem šlápl na Pyčuse.

Přehoupl jsem se přes mechem porostlý kmen padlého stromu. Při doskoku jsem levou nohou téměř došlápl na velkou plešatou bramboru. V posledním okamžiku jsem zaryl nehty do kůry a doskočil kus od ní.

Pyčus nevypadal vůbec dobře, takže šlápnout mu navíc na lebku by potěšilo jen opravdového hajzla.

Byl šedý, po tváři mu stékal pot. Rty měl promodralé a třásl se. Vypadalo to, že se mu sice podařilo odříznout se z padáku, ale bylo to vysoko v koruně, takže spadl z pěkné výšky. Navíc se mu při pádu pravá noha zaklínila mezi dvěma kameny.

Holenní a lýtková kost si asi řekly, že takový hnusný zacházení nemají zapotřebí, a vydaly se do světa. Teď koukaly dva jejich konce z díry doruda obarvené nohavice věžeňské kombinézy.

„No, Pyčusi, řekl bych, že jsi v piči. Teda pyči, chci říct,“ poznamenal jsem, když na mě zaostřil pohled.

Trvalo mu to, byl v šoku. Já jsem si mezitím detailně prohlédl jeho zranění. Proto to strohé zhodnocení. S tím šokem měl vlastně kliku. Jinak by už měl nejspíš na kalhotách navíc hnědou skvrnu.

Dřepl jsem si, abych mu viděl do očí.

„Podívej, řeknu ti to na rovinu. Je konec, kamaráde. Ošetřovat to nemá cenu. Vzhledem k místní úrovni lékařské péče do toho dostaneš sněť, a hotovo. Pokud dřív nevykrvácíš nebo tě nenajdou oni. Nezabijou tě rychle, to víš sám.“

„Šmejde,“ zachrčel.

„Mám pro tebe nabídku. Za tu pohodu v cele a ze staré známosti,“ přerušil jsem ho. „Ukončím to já, tady a teď. Udělám to rychle, ani to neucítíš.“

„Naser si, hajzle!“ vyprskl. „Já vím dobře, co jsi zač. Zasraná sadistická svině! Ještě by ses u toho udělal.“

„Hele, je to časově omezená nabídka.“

„Nasrat, nasrat, nasrááát!“

Povzdechl jsem si.

Sáhl jsem do pouzdra u stehna pravé nohy. Vytáhl jsem filetovací kuchyňský nůž. Měl úzkou čepel, ostrou jako břitva.

Položil jsem ho vedle něj na zem a rukojeť natočil k němu. Ten nůž mi později může chybět, ale... k čertu s tím!

„Kdyby sis to rozmyslel, řež na vnitřní straně předloktí. Podél, ne napříč. A hluboko.“

Začal jsem se zvedat.

Váhavě položil ruku na střenku.

A samozřejmě se mě hned pokusil seknout.

„Pyčusi, ti jsi vážně úplnej píčus,“ zavrtěl jsem hlavou, když si sevřel dlaní zápěstí pravačky, jak se pokoušel zastavit krváčení.

Karambitu, který jsem měl připravený v levačce, si nemohl všimnout. Krátké zahnuté čepeli podobné drápu, trčící zespodu pěsti, si necvičené oko všimne zřídkakdy.

Nůž jsem zase sebral. A tím jsem dobročinnost vyčerpal na bůhvíjak dlouho.

Pyčus se mi sice ještě pokoušel nadávat, ale jeho hlas jsem rychle nechal za patami. Přišlo mi totiž, že jsem zaslechl cosi mnohem podstatnějšího než Pyčusovy zásadní pochybnosti o mém původu.

Nezdálo se mi to, někdo se pohyboval po mé levé ruce dole pod svahem. Víc než jeden člověk.

Změnil jsem směr a pokračoval po vrstevnici svahu místo přímo dolů. Tentokrát jsem si dal záležet na tom, abych našlapoval co nejtišeji.

Zaslechl jsem suché prasknutí větve. Tentokrát nad sebou.

Sklouzl jsem do dolíku vymletého vodou pod velkým balvanem. Hrubý písek mi tiše zachřestil pod podrážkami bot. Opatrně jsem vykoukl vedle balvanu, hrudí přitisknutý k zemi. Pohlédl jsem nahoru do svahu.

Hned jsem je viděl. Příkrčení se plížili po hřebeni kopce.

To byla školácká chyba. Jejich siluety se tak jasně rýsovaly proti šedému nebi. Při pohybu si hlídali vzdálenosti. Smečka na lovu.

Byli to čtyři muži (aspoň jsem hádal, že muži) oblečení v ne skutečných hadrech. Strašák do zelí (tak trochu jmenovec) by na sebe něco takového nevzal.

Neodvažoval jsem se hádat, co to bylo původně za oblečení. Z roztrepených okrajů vyšisované a špínou zhnědlé látky se táhly nitě. Záplaty překrývaly jedna druhou. Byli zarostlí a zdáli se být tak špinaví, že bych je snad dokázal i vyčmuchat, kdybych je měl proti větru.

Ale měli zbraně, to zase jo. Nože, sekera... něco, co vypadalo jako zbytek srpu připevněný k metr dlouhé násadě. Ošklivá věcička.

Mohl bych si myslet, že jsem i na tuhle skupinku narazil jen náhodou, jenže na to byl její pohyb příliš dobře koordinovaný s těmi, kteří šli po úpatí kopce. Kdepak, tohle nebyla náhoda. Pročesávali místo přistání a já skrz jejich síto proklouzl docela se štěstím.

To pro mne představovalo zajímavou hádanku. Buďto jsme ke své smůle přistáli zrovna v hustě osídlené oblasti, nebo museli dopředu vědět, kde je místo seskoku. Což by znamenalo, že jim někdo dal tip.

Zamračil jsem se a pomalu se stáhl zpátky za kámen.

Mám rád hádanky. Někdy až příliš. Občas se mi stává, že se díky nim dostanu do maléru, který bych si jinak mohl odpustit. Nemluvě o tom, že mě právě tahle zvědavost odváděla od toho, co bych naopak dělat měl. Třeba plnit úkol... Zachraňovat agentku v nesnázích... A vůbec se věnovat obecně prospěšným činnostem.

Z dálky jsem uslyšel zasténání. Pyčus. Vítání občánků mě podle všeho nakonec nemine, ale vážně se ho hodlám účastnit jen jako nezúčastněný pozorovatel.

Odhadl jsem to dobře, Pyčus byl fuč. Zbylo po něm jen pár kapek krve.

Jak ho táhli, nechali po sobě velmi zřetelnou stopu. Nemusel jsem ji ani sledovat daleko. Vedla do prolákliny mezi dvěma kopci.

Slyšel jsem odtamtud zvýšené hlasy. O něčem se dohadovaly.

Průrvu jsem obešel po levé straně a opatrně se po bříše vyplažil do kopce. Nahoře jsem vyhlédl zpoza hromádky práchnivějších větví. Slezinu dole jsem měl jako na dlani.

V údolíčku bylo víc lidí, než jsem čekal. Předně tu byly dvě skupiny místních. Držely se od sebe dál, kromě vůdců, kteří společně s několika pochopy stáli přibližně uprostřed. Před nimi klečel jeden z vězňů z letadla v oranžové kombinéze.

Skupiny místních se od sebe lišily. K jedné z nich zcela zjevně patřili trhani, které jsem viděl už předtím. Neskutečně odrbaní

a špinaví. Prohlédl jsem si jejich vůdce, který byl přece jen o chlup čistější. Vlastně to byl fyzicky celkem impozantní chlapík. Hádal jsem, že váží víc než sto kilo. Háro měl natužené tukem a vytvarované do špiček, v nose ocelový kroužek. Něco se mi na něm nezdálo, ale pořád jsem nemohl přijít na to co.

Druhá skupina vypadala o dost civilizovaněji. Asi jako účastníci postapo larpu. Směska různorodého oblečení (většina ve stádiu zřetelné opotřebovanosti), kůže, řetězy...

Co to vůbec mají s těmi řetězy? Člověk s nima jen chřestí jako... chřestítko, a vzhledem k tomu, že je většina z těch krámů chromovaná, blýská se jak zadek ze křoví.

Všichni byli ozbrojení. Naprostá většina chladnými zbraněmi. Jen někteří z nich měli primitivní kuše, a jeden dokonce něco, co vypadalo jako brokovnice s doutnákovým zámkem, vyrobená ze dvou tlustostěnných trubek.

V obou skupinách jich bylo dvacet.

Vězeň, který před nimi klečel, nebyl sám. Oranžových kombinéz jsem napočítal dvanáct, včetně přivlečeného a zatím stále ještě živého Pyčuse.

Takže je zheftli všechny. Teď už jsem si byl jistý tím, že věděli o místě a čase seskoku.

U každé skupiny postávali čtyři vězni z letadla. Netvářili se právě šťastně. Ostatní je poštuchovali a šklebili se na ně. Vsadil bych se, že je čeká sakra tuhý přijímač.

Ty úšklebky trhanů... Už jsem věděl, co mi na nich nesedí. Byly podstatně zubatější než obvykle. Zuby měli zapilované do špiček.

Rozřazováním do kolejí (moudrý klobouk tomu dost chyběl) podle všeho zatím neprošli Pyčus, Levák Bob, ještě jeden a pak ten, co klečel před kápy. Mezi sebou ho drželi dva místní. Z každé party jeden.

Klečící právě dokončil řeč. Vzhledem k tomu, jak mluvil potichu (takže jsem ho neslyšel) a klopil oči k zemi, šlo nejspíš o obhajobu. A coby svůj vlastní obhájce zřetelně trpěl argumentační nouzí.

Káповé se podívali jeden na druhého a lehce zavrtěli hlavami.

Ten méně zubatý kývl na jednoho z poskoků.

Dotyčný měl v rukou perlík a kladivo. Jasný úderník.

Přistoupil ke klečícímu zezadu a pak už to šlo ráz na ráz. Ten chudák na kolenou ani nestačil meknout na protest.

Popravčí přiložil klečícímu perlík na temeno lebky. Určitě to nedělal poprvé.

Stačil jeden úder kladiva, a klečícímu vyskočily oči z důlků a mozek mu vystříkl nosem a ušima.

Zubatí mrtvolu svižně odtáhli stranou, vyvrhli a přivázali za ruce a nohy na silnou větev jako ulovené zvíře.

Vězni v kombinézách to sledovali vytřeštěnými očima.

Ti mezi otrhanci se začali ošívat. Asi jim pomalu docházelo, že pro svůj nový gang možná představují jen příležitostné masové konzervy.

Přivedli Leváka Boba a přinutili ho pokleknout. Nechtělo se mu.

„Za co tu jsi?“ zeptal se postapo kápo.

Levák Bob se mračil.

„Loupežné přepadení. Byli u toho i mrtvý.“

„Takže ještě vražda?“

„Jo.“

„Co se stalo? Nestyd' se, tady jsi mezi přáteli.“

Okolostojící se potutelně uchechtli.

„Hlídač si chtěl hrát na hrdinu. A pak tam byla ta ženská. Začala ječet a nechtěla přestat.“

Mluvcí zamyšleně nakrčil obočí.

„Kolikátý to bylo přepadení?“

„Třetí,“ odpověděl Levák Bob.

Kápoové koukli jeden na druhého.

„Vyhrň si rukávy,“ vyzval ho mluvčí.

Levák Bob odhalil předloktí.

„Kolikrát jsi předtím seděl? Dvakrát?“

„Jo.“

„Za co?“

„Krádeže, než jsem přešel na elpaso.“

Kápo se zamračil.

„Lžeš. Myslíš, že jsem blbej? Měl ses v lochu učít, ne se jen nechat tetovat. Vězeňský tetování je jako kniha. A ta napsaná inkoustem na tvý kůži říká, že jsi seděl za loupeže. Takže tě pokaždý chytli.“

Zubatec se usmál a já tak mohl i z dálky sledovat jeho impozantní chrup.

„Maso. Další maso,“ poznamenal spokojeně.

Postapo kápo si promnul čelo.

„Ne, počkej... zapomínáme na desátek. Měli bychom někoho poslat Honoraci na Hrad.“

„Dobře,“ souhlasil po chvíli zubatec, ale netvářil se právě šťastně. Nejspíš se už v duchu probíral recepty vhodnými na vaření lidské palmy.

I když zrovna tenhle vypadal, že by si klidně dal i krvavý steak.

Leváka Boba odtáhli stranou a přivedli dalšího.

„Za co tu jsi?“

„Znásilnění.“

Hlas se mu třásl tak, že to dokázal vyslovit až napotřetí.

„Kecy, za to by tě neposlali sem.“

„Dvanáct ženských.“

„Jo tak. No, znásilnění si tady užiješ ažaž. Akorát z trochu jiný perspektivy. Co, chlapi?“

Kolečko se temně zachechtalo. Vězeň zbledl.

„Sundej si kombinézu, sráči!“

„C-co?“

„Svlíkni se! Už to nebudu opakovat.“ Poslechl. Zanedlouho si mohli všichni po libosti prohlédnout jeho bledé štíhlé tělo. Pak ho nechali, aby se pomalu otočil kolem dokola.

„My ho bereme, má pěkněj zadek.“ Postapo kápo uznale povytáhl obočí. „Tak vidíš, sráči. Tvoje prdelka ti zachránila život.“

Někdo však rozhodně spokojený nebyl.

„Tak to zase ne!“ zavřel zubatec. „Moje maso jde na Hrad. Zkoušíš s náma vyjebat? Dej nám tohohle!“

Hlouček trhanů souhlasně zahučel.

„Na Hrad někoho poslat musíme, jinak si přijdou svůj díl vybrat sami. To snad chceš?! Já tady tratím, ty už jsi jednoho na maso dostal, a dostaneš i toho posledního.“

Oba se podívali na Pyčuse.
Zubatec k němu přešel a přiklekl.
Zkusmo zaviklal jednou z kostí trčící z nohy.
Pyčus zařval. A pak udělal něco, čím mě skutečně překvapil.
„Kurvááá! Nech toho, ty zmrde! Co to tady meleš, že jsem poslední? Bylo nás třináct! Jeden vám chybí, debilové. Ta největší svinská kunda, jakou jsem kdy potkal!“

Neuvěřitelné. Dočkal jsem se Pyčusovy odplaty v přímém přenosu. Nakonec si to tvrdý y možná i zasloužil.

„Třináct?“ otočil se zubatec ke svému protějšku.

Také on se zamyšleně mračil.

„Měli jsme nahlášeno jen dvanáct vězňů... Co se to tady děje?“

„No, asi bychom to měli zjistit,“ zavrčel zubatec.

Stáhl jsem se za hromadu a zanedlouho jsem už klouzal ze svahu dolů.

Na chvílku, ale jen maličkou, jsem zauvažoval, jestli si s uvítacím výborem nemám zahrát na zabíjenou (něco jako vybíjená, jen kapku ostřejší).

Jenže jsem tu nebyl na dovolené. Měl bych se začít chovat profesionálně, a ne jako blbej turista.

Tentokrát jsem běžel, přestože jsem se snažil vyhýbat větším a dělat co nejmenší rámus. Musel jsem se svižně dostat co nejdál. Jinak bych se tu mohl ošklivě zaseknout.

Věděl jsem, jak to bude dál. Podobné věci jsem už zažil v afghánských horách. Znáte to, necháte si narůst plnovous, nafasujete jejich hadry a osla a placatíte se z místa na místo. Když naražíte na někoho podezřelého, odkrouhnete ho.

A když na to sami nestačíte, označíte cíl pro letecký úder. Akorát že pak už každé ví, že mají ve zdech krysu, a vy musíte hodně rychle kmitat nožkama, páč vás začnou nahánět celý ty prokletý hory.

Zrovna jsem zleva obíhal vyšší kopec a radoval se, jak mi to hezky jde, když se přímo naproti ze zákruty vynořila skupinka čtyř individuí.

Spíš než jako trhani vypadali, že patří k larpařům. Černé kožené bundy a vesty měli snad jako uniformu. Tahle zblízka jsem si všiml, že je to mnohdy jen koženka, a navíc v pokročilejším stavu rozpadu než jaderný odpad zabetonovaný v úložištích pod Jáchymovem.

Jakéhosi koumáka kdysi napadlo, že nějaký ten radioaktivní materiál navíc, přidaný k místnímu přírodnímu uranu, přece nemůže ničemu škodit. Když se později v okolí začaly objevovat ve zvýšené míře tříoké záby, byl nucen svou domněnku zkorigovat.

Na nohou měli kapsáče, buznáče, a čím vyšší boty, tím lepší. Akorát jsem si nemohl nevšimnout, že v některých případech to byly nastavované kecky. Pracovní boty z hobbymarketu se podle všeho počítaly jako solidní frajeřina. Byly totiž z pravé kůže.

Hlavy měli pánové štrapaté i oholené, tváře zarostlé až vousaté. Jeden z nich měl vypěstovaný takový plnovous, že by ho přijal snad každý hipsterský klub.

U dalšího jsem mohl jen hádat, protože mu spodní část obličeje zakrýval zbytek staré plynové masky odříznuté těsně pod očnicemi. Hadici s filtrem měl nonšalantně přehozenou přes rameno.

Vyzbrojeni se zdáli být dle místního standardu. Jeden měl nůž dlouhý skoro jako mačeta, další páčidlo a pak tu byla baseballová pálka omotaná ostnatým drátem.

To mi přišlo obzvláště případné, poněvadž mi to v kombinaci s koženou bundou připomínalo jeden starý postapo seriál... nebo to byly zombie?

A nakonec i jedna kuše. Jednoduchá, trochu neuměle řemeslně zpracovaná, ale stejně by ze mě v mžiku udělala ražniči.

Se svým příznačným štěstím jsem narazil na opozdilou pátrací skupinu. Překvapili mě. Tak nějak jsem čekal, že všichni z okolí jsou shromážděni na selekci.

Zamířil jsem rovnou k nim. Doufal jsem, že skupinka bude nejen (hodně) opožděná, ale i (trochu) retardovaná.

„Chlapi, bacha, prej těch bažantů mělo bejt nakonec třináct!“ vybafl jsem na ně místo pozdravu a předstíral zadýchání.

„Cože?“

Tohle pro změnu překvapilo je.

„Třináct bažantů,“ zasípal jsem. „Chytili jsme jen dvanáct, takže nám tu jeden pořád někde běhá! Musíme ho najít, než nám vyklouzne!“

Mezitím jsem přistoupil těsně k tomu s pajcerem, který stál uprostřed, levačkou jsem se jako bez dechu opíral o stehno a zuřivě gestikuloval pravačkou.

S námahou odtrhl pohled od mého sešklebeného ksichtu a nejistě se rozhlédl po ostatních.

„Musíme se vrátit a znova to tam prohledat... Do hajzlu! Tohle může trvat bůhvíjak dlouho.“ Najednou se zarazil.

Zamračil se a začal si mě prohlížet, jako by mě viděl poprvé.

„Hele, co ty seš vlastně zač? K nám nepatříš a nvyypadáš jako jeden z Masožroutů...“

Narovnal jsem se a mile se na něj usmál. Bezděčně mi úsměv vrátil. Podvědomé sociální reflexy, pozůstatek chování tlupy v pravěku, jsou zábavná věc. Zvláště když se vás netýkají, a naopak je umíte využívat.

„Měl bych vám něco říct, přátelé. Já jsem třináctej pasažér.“

Čuměli na mě jako ekopošuci na dragster.

To byla jejich poslední chyba.

Pajcerákovi před sebou jsem zabořil dráp karambitu v levé pěsti dospodu břicha a potáhl až k hrudní kosti.

Nestačil ani zařvat, když jsem mu ze strany zabodl do krku dýku. Dvakrát. Nechtěl jsem, aby pak v pekle tvrdil, že jsem ho odbyl.

Natáhl jsem se nalevo ke kušníkovi (nebo snad kušostřelci?) a provedl kratičký pohyb karambitem.

Jedním dlouhým plynulým pohybem jsem sklouzl pro změnu napravo (vyhnul jsem se přitom slizkým vnitřnostem na zemi) a skončil v nízkém postoji přímo před tím s nadrátovanou bejsbolovou.

Jak jsem se zvedal, rozpáral jsem mu postupně karambitem vnitřní stranu levého stehna, pravou podpažní jamku a krk. Souběžně s tím jsem mu z boku do břicha zarazil čepel dýky až po střenku a otevřel ho od jedné kyčle k druhé.

Ani nestihl zvednout Lucille... Myslel jsem, že jsi větší frajer, Negane!

Pak bohužel došlo k jistému prostoji, neboť jsem musel počkat, až se kušostřelec synchronizuje s reálným časem.

Konečně se mu zablesklo v očích, pozvedl svůj titulární nástroj smrti, zamířil a stiskl spoušť.

CVAK!

A to bylo všechno. Žádná ostrá střela, jejíž opeření by vykvetlo na mé hrudi, jak poeticky píší někteří spisovatelé.

Maník vypadal dost šokovaně. Trochu pozdě si uvědomil, že mu nějaký nepřející hajzl v tom frmolu přerýzl tětivu napínající lučiště.

Ze šoku už nevyšel. Řídil jsem se osvědčenou radou, že cesta k mužovu srdci vede přes jeho žaludek, a nasadil mu ocelovou dietku.

Byl čas, aby se doktor Smrt (Mengele ať si mě klidně žaluje, v pekle má právníků jistě dost) podíval na posledního pacoše.

Byl to Chemical Brother. Ta jeho maska mi nedávala spát.

Na rozdíl od předchozích už byl připravený. Mačetou švihl vodorovným sekem po mé hrudi, a když jsem se stáhl, udělal svižný krok vpřed a plynule navázal šikmým sekem shora.

Seku jsem se vyhnul úhybem stranou, a jak promáchl, pokračoval jsem za něj.

Málem mě bacil filtrem na hadici masky jako řemdihem.

Snížil jsem těžiště, a jak pokračoval v obrátce, prošel jsem mu pod čepelí na opačnou stranu. Na ostří dýky se nabodl vlastně sám.

Něco zachrčel a strhl si masku z tváře.

Bylo to, jako bych dostal přímý zásah bourací koulí. Z očí mi vytryskl proud slz. Nemohl jsem se nadechnout.

O překot jsem se rozběhl pryč. Kolena se mi podlamovala, nohy mě nechtěly nést.

Po deseti metrech jsem se konečně dostal pryč z té koule ne skutečně hutného Smradu. To velké S nebylo omylem. Tohle byl král všech zápachů. Imperátor olfaktorického děsu.

Nadechl jsem se a pro jistotu se urychleně vzdálil o dalších deset metrů. Aspoň se mi už nechtělo akutně zvracet.

Divná maska mi najednou dávala smysl. Ten člověk se nepotřeboval chránit před chemickými zbraněmi. On sám byl chodící chemická a biologická zbraň. Musel se snad rozkládat zevnitř. Kdyby si masku sundal dřív, tak by mě možná i dostal.

Opatrně jsem se ohlédl. Ležel pokojně na zemi stejně jako ostatní. Za jiných okolností bych se vrátil a vzal si aspoň mačetu,

když nic jiného, ale teď se mi obracel žaludek jen při tom pomyslení.

Doufal jsem, že ho pohřbí pěkně hluboko (a že tak neznečistí podzemní vody).

Vytáhl jsem palmtop a zběžně se zorientoval.

Rozběhl jsem se.

Než jsem zpomalil, položil jsem mezi sebe a své potenciální pronásledovatele hezkých pár kilometrů. Věděl jsem poměrně přesně, do jakých míst bych měl směřovat, protože na palmtopu jsem si na mapu hodil zobrazení tepelných stop ze satelitů za poslední dva týdny. Vhodných míst, kam za tu dobu nepáchla lidská (věžeňská) noha, jsem našel hezkých pár. Také jsem se posunul blíže k prvnímu waypointu své mise, což by mělo velení zavřít hubu a předejít tak obvinění z toho, že si válím šunky.

Do mého zamýšleného nocoviště to nebylo daleko, když vtom jsem na malém paloučku pod modříny zahlédl...

Vrhl jsem se vpřed jako tygr.

Nůž jsem vytáhl v letu.

Oranžové klobouky i nohy. Na dolní straně klobouku bílé, do hněda přecházející lupeny.

Dopadl jsem na břicho a nařízl nohu nejbližší houby.

Z řezu začalo okamžitě vytékat bílé mléko. Kolem se šířila vůně, jakou jsem naposledy cítil, když mi bylo devět. Lahodná vůně ryzce *Lactarius volemus*.

Pracně jsem spolykal všechny sliny. Jinak bych se snad utopil.

Na tyhle houby jsem narazil po více než dvaceti letech. Už jsem si myslel, že v našich dřevokazy zkoušených hvozdech přestaly růst. Pro jejich výskyt byla nejspíš potřebná skutečná divočina.

A tady to zatím vypadalo na pořádnou divočinu přibližně kalibru války bolivijských drogových kartelů. Jestli tady ovšem roste víc syrovinek, možná sem, až to všechno skončí, budu jezdit na dovolenou. Opatrně jsem houby odřezal, abych nenarušil podhoubí. Cokoliv jiného by představovalo neodpustitelné barbarství.

Bylo tedy jasné, že aspoň dnes sušenky s příchutí papundeklu k večeri nebudou. Měl bych si je dát, měl. Vyvážený komplex sacharidů, bílkovin, nezbytných vitamínů a minerálů by mě udržel ve špičkové kondici.

Sral pes! Po vězeňském obědě jsem si potřeboval spravit chuť.

Koutek, který jsem si vybral, byl nakonec mnohem útulnější, než jsem čekal.

Kus pod vrcholem kopce jsem našel dva metry hluboký a pět metrů široký výmol, kolem kterého rostly tři buky. Navíc byl krytý velkým šedým balvanem. Ten byl z jedné strany porostlý mechem a lišejníky a z té druhé byl deštěm ohlazený jako říční kámen. Jako by kdysi nějaký obr zkoušel házet žabky s gigantickými oblázky a měl trestuhodně mizernou mušku.

Kraje a dno prohlubně byly zahlazené a výmol tak připomínal maličký kráter. Dno bylo pokryté vrstvou bukového listí.

Uprostřed jsem odhrabal přibližně půl metru listů, než jsem se dostal až na kyprou lesní prst, a pak jsem ještě chvíli v hloubení pokračoval. Po obvodu ohniště jsem naskládal kameny, které jsem sesbíral po okolí. Problém nebylo ani suché dřevo. Na tuhle akcičku se mi naštěstí podařilo vychytat velmi teplé babí léto.

Zanedlouho mi v novém ohništi vesele plápolal ohýnek. Jistě, mohl jsem použít křesadlo z pouzdra bojové dýky nebo improvizovat za použití jiného obskurního prostředku. Proč bych ale dělal něco takového, když jsem si s sebou prozíravě vzal sirky v sáčku ze silného igelitu s patentovaným voděvzdorným zavíráním?

Jestli budu zapalovat oheň, jsem se definitivně rozhodl po nálezku hub. Syrovinka se sice dá jíst i syrová (příznávám, že jsem si hned dal jeden odkrojený plátek na jazyk), ale pečená je nejlepší. A já jsem tuhle mimořádnou příležitost hodlal využít do mrtě.

Jenže předtím bylo potřeba udělat pár jiných, ani zdaleka ne tak zábavných věcí.

Stáhl jsem ploché pouzdro ze zad.

Zevnitř jsem nejprve vytáhl obdélník látky velikosti nepříliš silného bločku o formátu A5. Byl to spacák z tenoučké (zato jistě silně patentované) látky. Za pomoci zipů (klasických i suchých) se dal přeměnit na svrchní pončo. Pochyboval jsem, že se tohle někdy dostane mimo armádu. Jak jsem balíček položil vedle sebe, změnil plynule barvu ze standardní vojenské zelené na tmavě hnědou, blížící se barvě uschlých listů. Mělo to co dělat s řízeným lomem odráženého světla, ale bylo málo času vyptat se profesora Česlavíka na podrobnosti.

Popravdě, tohle se mi sem podařilo propašovat jen shodou okolností, protože mě ohledně mise kontaktovali zrovna v okamžiku, kdy jsem se od profesora vracel.

Byl jsem oblíbený testovací subjekt pro jeho vynálezy. Snad už postě jsem zalitoval, že jsem si na tuhle akci nemohl vzít další z jeho vynálezů, a sice balistickou kombinézu. Na tu by se nechtal ani lehký kulomet, natož kdokoliv s čímkoliv tady. Měl jsem ji sotva pár měsíců, ale zatraceně rychle jsem si na ni zvykl.

Vida, ti, co mi chystali vybavení, někde sehnali a přibalili mi armádní lékárníčku pro jednotky zvláštního určení. Myslím si, že ve skutečnosti netušili, co skrývá za poklady.

Opravdu jsem ji ocenil. Sice měla velikost krabičky na svačinu pro děti prvního stupně, ale bylo v ní vybavení, se kterým se (s pomocí lékařské aplikace v palmtopu) dala provést drobnější polní operace. Myslím tím šití, amputaci a podobné legrácky. Doufám, že zrovna tohle potřebovat nebudu.

Jinak byla lékárníčka z profilovaného odolného plastu. A samozřejmě...

Počkejte si na to. Bude to legendární...

Zelená.

Vytáhl jsem z pouzdra další obdélník látky. Tentokrát byl užší, delší, vyrobený z kevlaru a měl popruhy. Ten jsem ale také odložil stranou. Předkrmy stačily, byl čas podívat se, co mi připravili za hlavní chod.

Skládací kladkový luk měl matně černou povrchovou úpravu. V lucích jsem se dost vyznal, takže jsem hned věděl, že se jedná o nejvyšší řadu loveckých luků vyráběnou firmou Aitor. Složit

ho a provést seřízení bylo otázkou několika chvil. Nátah luku jsem prozatím nastavil dle odhadu tak, abych sice musel trochu zabrat, ale zároveň mi nedělalo problém udržet luk natažený.

Několikrát jsem zkusmo natáhl tětivu. Nebyl špatný. V ruce mi seděl pěkně, ale co si budeme povídat – na můj vlastní luk (zhotovený na zakázku z armádních zdrojů) to prostě nemělo.

Šípy. Tak copak to tu máme?

Patnáct šípů se standardním trojhranným hrotem na lov medvědů. Což o to, když to koupíte tímhle, budete ještě s láskou vzpomínat na projektily z ručních palných zbraní (střely dum-dum a podobné prasečiny nepočítám). Zásah tímhle vám může oddělit končetinu v kloubu.

Stejně mi ale bolestně chybělo mé vlastní vybavení. Šípy otrávené různými druhy jedů, šípy s lehce explozivním překvapením... Jenže vzít si vlastní vercajk mi nedovolili, že bych s tím byl nápadný.

To zrovna. Jenom s tím, co jsem měl, tady budu asi tak nenápadný jako Bobík ve většinově pákistánském Londýně. Buckinghamský palác byl chráněný betonovou zdí se strážními věžemi a kulometry. Zásobovaly je těžce obrněné konvoje střílející bez vyzvání.

Nenápadnost? Vsadil bych se, že se spíš báli, abych své hračky neobrátil proti nim. Proč byste jinak chtěli po řemeslníkovi, aby pracoval bez svého náradí?

Nakonec jsem si ještě musel půlené dřívky šípů sešroubovat dohromady.

Množství munice nebyl žádný zázrak. Budu muset dávat pozor a nenechávat šípy v mrtvolách. Podotýkám, že zrovna tyhle hroty se ven tahají fakt blbě. Nicméně, pokud by došlo k ostřejšímu střetu, každý ztracený šíp by mě mohl v důsledku setsakramentsky

mrzet. Těžký život dobrodruha. Pět šípů jsem nastřelil do držáku na luku, zbylých deset uložil do kevlarového toulce.

Ještě jsem si na předloktí připnul chránič, který našťěstí nepomněli přibalit. Tětiva luku s pořádným nátahem vám může předloktí sešvihat až do krve.

Jeden šíp jsem zkusmo vystřelil na suk v kmeni dvacet metrů vzdáleného smrku. Malinko nalevo. Druhý šíp už zasáhl s chirurgickou přesností. Akorát jsem se pak musel sebrat a jít je vytáhnout, což šlo ještě hůř než z běžného mrtváčka.

Vzal jsem do ruky vak na vodu, který jsem naplnil cestou k tábořišti v jednom z potůčků. Odšrouboval jsem uzávěr a dovnitř vhodil drobnou bílou piluli na úpravu vody. Voda by tu sice pitná být měla, ale nestál jsem o další komplikaci v podobě úplavice nebo břišního tyfu.

Maličko jsem vakem zakvedlal a svlažil si rty. Tablety by měly účinkovat během několika vteřin. Voda chutnala dobře.

Voda by měla být bez chuti a bez zápachu. Jó, bejvávalo. V rámci boje s nedostatkem vody (a předtím, než jsme cizáky kopli do řiti a vodní zdroje si vzali zpátky) se zavedly různé způsoby recyklace a čištění odpadních vod. Poučky o bezbarvé kapalně bez chuti a zápachu tehdy vzaly za své.

Vlastně se mi tu začínalo líbit čím dál víc. Možná bych si opravdu měl postavit chatu. Někde v horách, kde jsou ještě lesy nedotčené. Někde daleko od všeho a od všech.

To by bylo hezké, ale bylo mi jednatřicet. Měl jsem ještě sakra daleko do výslužby, přestože bych do ní mohl teoreticky jít dřív, kvůli účasti na extrémně rizikových akcích. Na druhou stranu

jsem oficiálně neexistoval, takže se mě odchod do výslužby nemusel vůbec týkat.

Zběžně jsem mrkl na palmtop. Pět nepřijatých pokusů o spojení. Pan Oblek je nějaký nervní.

To, že jsem si jich nevšiml, mě nijak nepřekvapilo. Jako jedna z prvních věcí, které jsem udělal po obdržení palmu, bylo, že jsem zakázal zvuky. Abych se přiznal, nejdřív jsem samozřejmě zkusil poslat zprávu Jaroušovi, ale veškerá komunikace mimo vedení byla zablokovaná. Tak dementní zase nebyli.

Jaroušem myslím plukovníka Jaroslava Havrdu, velitele zvláštních operací spojené armády a policie. Navzdory jeho neškodnému vzhledu to byl jeden z nejnebezpečnějších lidí, jaké jsem kdy potkal. On byl tím, kdo mě většinou úkoloval. A také byl jedním z mála mých přátel. Znali jsme se roky.

Na chvíli jsem zvažoval, že bych odpověděl hned, ale nakonec jsem to zavrhl. Měl jsem podezření, že mi hlášení zkazí chuť k jídlu, a ten syrovinkový poklad jsem si hodlal užít.

Hlášení až po večeři. Snad ji hned zase nevyhodím. Vůbec bych se nedivil, kdyby na mě pan Oblek vybalil nějakou jobovku.

Když jsem se napráskl, byla už tma jako v pytli. Olízl jsem poslední zbyteček šťávy ze rtů a musel jsem zkonstatovat, že další prokrastinaci si nemůžu dovolit. Pan Oblek už má nejspíš nehty okousané až na lůžka. Doufal jsem, že bude mít dost soudnosti, aby na mě ječením nepřivoloval pozornost.

Rozdýchal jsem se a vytočil vytočeného.

„Strašák na příjmu.“

V repráciích palmtopu to zachrčelo a na pozadí jsem zaslechl něco jako: „Máme spojení, pane.“

Pak už to šlo ráz na ráz.

„Co to, do prdele, mělo být? Proč se ozýváte až teď?!“

Co nejrychleji jsem ubral hlasitost.

„Měl jsem nečekanou společnost. Čekali tu na nás.“

To mu trochu sebralo vítr z plachet.

„Hmm, aha.“

Chvilka ticha.

„A proč jste nereagoval na pozdější pokusy o kontakt?!“

Ta chvilka byla moc krátká.

„Docela dlouho jsem si tu hrál na honěnou. A pak už jsem se potřeboval utábořit.“

„Nevzbudil jste, doufám, moc rozruchu? Byl jste pokud možno nenápadný?“

Před očima se mi promítlo odstartování honu na mou maličkost; mrtvoly, co po mně zůstaly...

„Naprosto.“

„Proč se zdržujete a nepokračoval jste k místu havárie?“

„Budu muset hledat stopy, a nejsem indiánský stopař z westernů. Kromě toho bych rád poznamenal, že se nikdo neobtěžoval přibalit mi vybavení pro noční vidění.“

„No dobře. Zítřka ale očekávám hmatatelné výsledky. Všemohoucí končí.“

„Chceš nějaký hmatatelný výsledek? Tak se pěkně rozkroč, sehni se a polib si prdel,“ doporučil jsem naštěstí už hluchému mikrofonu.

Všemohoucí? Kretén je to.

Pohodlně jsem se natáhl na spacák a upřel pohled na hvězdnaté nebe. Opravdu hvězdnaté. Jako černý samet posetý zářivými démanty. Tohle ve městě přes světelné znečištění nemáte šanci spatřit. Nápad s vlastní chatou v divočině začínal být čím dál lákavější. Zatím jsem si je vždy jen pronajímal. Bylo by ale fajn mít něco opravdu vlastního.

Tady a teď to ovšem bylo celé na levačku, což mi požitek dost kazilo. Od desíti k pěti to šlo hned od začátku.

Zrovna jsem vylézal z jednoho dosti nenápadného vojenského výzkumného zařízení v pražských Štěrboholích, když mi na mobilu pípla zpráva.

To mohlo znamenat jediné – někdo si žádal mých služeb. Číslo tohoto mobilu neměl nárok znát nikdo nepovoláný.

Zaklel jsem. Vytáhl jsem mobil, koukl na displej a opět zaklel. Hned jsem začuchal malér.

Což o to, autorizační kód byl v pořádku, ale místo obvyklého základního infá jsem nafasoval jen místo a čas kontaktu. Jarouš byl nedostupný, tak jsem mu nechal alespoň krátkou hlasovou zprávu.

Opíral jsem se o zaprášenou zeď ve vchodu obstarožního činžáku a tvrdohlavě čuměl do blba. Ty podezíravé pohledy naháněčů do bordelů mi začínaly lézt na nervy.

Teď už to byly jen pohledy. Před hodinou se jeden z nich vypravil zjistit, jestli náhodou nejsem nekalá konkurence. Zuby si zpátky odnesl v kšiltovce.